

Forfatter: Aarestrup, Emil

Titel: FREDERIK CHRISTIAN GREVE AF RABEN

Citation: Aarestrup, Emil: "FREDERIK CHRISTIAN GREVE AF RABEN", i Aarestrup, Emil: *Emil Aarestrups samlede skrifter*, C. A. Reitzel, 1976, s. 236. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-aare03val-shoot-workid75460.pdf> (tilgået 20. juli 2024)

Anvendt udgave: Emil Aarestrups samlede skrifter

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

FREDERIK CHRISTIAN GREVE AF RABEN

*

Atter et Sorgens Bud dig bragte den vingede Snekke,
Aalholms ældgamle Slot, atter et sortseglet Brev!
Langsomt Kragerne flyve i sorte Kredse om Taarnet,
Træet kaster sit Løv, Stranden udstrækker sig mørk.
Vel maa din Taarepiil hænge, din Ask, med de ludende Grene,
Birken, med svævende Lok, feie den grusede Gang;
Vel maae Granerne slutte sig tæt i din Lund og din Hauge,
Og til Sørgekare sig stivt ordne med Blomster og Grønt:
Han, dine Mure var vant til at favne i drømmende Stilhed,
Han, hvis Lampe du saae straale den eensomme Nat,
Han, hvis Hænder har plantet de himmelragende Popler,
Og i din duftende Park nedlagt det blomstrende Frø,
Oldingen, som dig saalænge besad, som freded din Skjønhed,
Frederik Raben er død, død i den fjerneste Egn!
Ædel var han af Æt, og derfor det Ædle hans Vilie;
237 Ingen forfængelig Tant, Alvor besjæled hans Bryst;
Meget bar han i Hjertet, det nordisk indsluttede, stærke;
Skjøndt ei Manges Ven, een dog han havde, for hvem.
Ramt af utallige Slag, det skjulte Indre sig aabned,
Een - dig var det, Natur! du var hans trofaste Ven.
Livets Lyst han søgte ei der, hvor den søges af Mængden,
Men hvor et dybere Sprog taler til Menneskets Aand.
Grandskende trængte han ind i Videnskabernes Rige,
Og i Naturens Bog bladede Blad for Blad.
I kunne vidne det. Jordens forskjelligste Zoner og Egne!
Hvad der rørte hans Sjæl, fængslede hans speidende Blik:
Du, Grønland, med din Bræ, omskvulpet af fraadende Brænding,
Hekla, dit Svælgs Ild, Norges nedsusende Elv;
Skotske Heder og Tydsklands Skove hørte hans Fodtrin;
Schweitzeralpen ham bar over den blændende Snee.
Skjønheden lokkede ham, den ægte Nordbo, til Syden,
Piniens classiske Lund, Africas glødende Strand.
238 Sidst, da de aldrende Lemmer trættedes, søgte han Hvilen
Hvor under tropiske Sol Palmen udbreder sin Skjærm,
Hvor for det mattede Blik udfolded sig rigere Stjerner -
Og - der Hvilen han fandt: Dødens lyksalige Ro;
Stjernerne fandt han, de nye; den rigere Himmel sig aabned -
Lykkelig svæver hans Sjæl over den taagede Jord,
Bindes ei af den fjerne Grav, men svæver i stilhed
Over det gamle Hjem; lyser fra Himlen sin Fred
Over en Skare sørgende Børn, hvis Hjerter ham fulgte.
Troligt, med Gjensynets Haab - ak! men maa savne den Trøst,
Afskedskyset at trykke paa Faderens Hænder, og lade
Over det elskede Støv flyde den strømmende Graad.